

Sygn. akt VI U 317/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie, VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Zofia Pawelczyk-Bik

po rozpoznaniu w dniu 30 czerwca 2020 roku w Warszawie na posiedzeniu niejawnym

sprawy D. M.

przeciwko (...) w W.

przy udziale zainteresowanego (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.

o zasiłek chorobowy

z odwołania D. M. od decyzji Z. (...) w W. z dnia 11 czerwca 2019 roku znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje D. M. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 18 lutego 2019 roku do dnia 11 czerwca 2019 roku.

Sędzia Zofia Pawelczyk-Bik

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)

Sygn. akt VI U 317/19

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11 czerwca 2019 roku znak:(...)w W. odmówił D. M. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 18 lutego 2019 roku do 11 czerwca 2019 roku. W uzasadnieniu wskazał na wykorzystanie okresu zasiłkowego oraz niezdolność do pracy przypadającą na dzień 12 stycznia 2019 roku, a nie jak wskazał lekarz leczący w zwolnieniu lekarskim od 16 stycznia 2019 roku.

(decyzja z dnia 11 czerwca 2019 r. – a.r.)

Od powyższej decyzji D. M. wniosła odwołanie zaskarżając decyzję w całości wskazując, że nie wykorzystwała okresu zasiłkowego z dniem 9 listopada 2018 roku oraz, że w dniu 12 listopada 2018 roku nie stwierdzono niezdolności do pracy.

(odwołanie – k. 1-1v)

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania w całości wskazując na zasadność zaskarżonej decyzji.

(odpowiedź na odwołanie – k. 28-29)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołująca się była niezdolna do pracy w okresach:

- od 29 maja 2018 roku do 12 listopada 2018 roku z powodu zaburzeń depresyjnych oraz

- od 16 stycznia 2019 roku do 11 czerwca 2019 roku z powodu zaburzeń depresyjnych. Zwolnienie lekarskie za ten okres zostało wystawione w trakcie wizyty u lekarza w dniu 15 stycznia 2019 roku.

Z dniem 13 listopada 2018 roku odwołująca się odzyskała zdolność do pracy i pozostawała zdolna do pracy pracując do dnia 16 stycznia 2019 roku na stanowisku głównej księgowej w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.. Ponownie niezdolna do pracy stała się od 16 stycznia 2019 roku.

(opinia biegłej z zakresu psychiatrii M. L. – k. 39-42; pismo –k. 67)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji z akt sprawy i opinii biegłej z zakresu psychiatrii M. L., którą Sąd uznał za spójną, w pełni weryfikowalną, sporządzoną przez specjalistę z zakresu psychiatrii po analizie dokumentacji medycznej. W ocenie Sądu biegła w pełni przeanalizowała dostępną dokumentację medyczną i wnioski w niej zawarte są zgodne z zasadami orzekania przez biegłych. W przedmiocie wniosku organu rentowego dotyczącego żądania ustosunkowania się przez biegłą M. L. do uwag zgłoszonych w piśmie z daty 6 lutego 2020 roku Sąd pominął dowód z uzupełniającej opinii biegłego psychiatry, jako zmierzający jedynie do przedłużenia postępowania. Sąd miał na względzie fakt, że organ rentowy nie podał żadnych merytorycznych argumentów dotyczących kwestionowanej opinii biegłej M. L., a argumentacja organu rentowego sprowadzała się tylko i wyłącznie do podawania faktu, że zwolnienie lekarskie powinno być wystawione wcześniej niż 16 stycznia 2019 roku. Wskazywał w sposób nieuprawniony i bez podania jakiegokolwiek argumentacji, że to zwolnienie lekarskie zostało wystawiono w celu otwarcia nowego okresu zasiłkowego. Organ rentowy nie podał żadnych merytorycznych argumentów wywodzących takie twierdzenie. Brak było podstaw do dopuszczania dowodu z uzupełniającej opinii biegłego psychiatry ponieważ z treści opinii wynika, że biegła przeanalizowała w pełni dokumentację medyczną wizyty z 15 stycznia 2019 roku.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Organ rentowy, uzasadniając swą decyzję wskazał na regulację zawartą w art. 8 i 9 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Zgodnie z art. 8 ustawy o świadczeniach, zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a w przypadku, gdy taka niezdolność do pracy jest spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni. Jednocześnie art. 9 wskazanej ustawy zawiera zasady odnośnie sposobu zaliczania poszczególnych okresów niezdolności do pracy do jednego okresu zasiłkowego. Zgodnie z nim do okresu zasiłkowego wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, a także okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

Z literalnego brzmienia cyt. art. 9 ww. ustawy wynika, że do okresu zasiłkowego wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy. Przy czym wykładnia językowa prowadzi do wniosku, że doliczaniu podlegają okresy niezdolności do pracy w znaczeniu medycznym.

Jak wynika z ustaleń Sądu poczynionych na podstawie sporządzonej przez biegłą psychiatrę opinii u odwołującej doszło do otwarcia nowego okresu zasiłkowego z dniem 16 stycznia 2019 roku i niezdolność do pracy od tego dnia do 11 czerwca 2019 roku należy zaliczyć do nowego okresu zasiłkowego. Skutkuje to przyznaniem prawa do zasiłku chorobowego za ten okres. Niezdolności do pracy w okresach od 29 maja 2018 roku do 12 listopada 2018 oraz od 16 stycznia 2019 roku do 11 czerwca 2019 nie można zaliczyć do jednego okresu zasiłkowego, ponieważ odwołująca się w

okresie przerwy odzyskała zdolność do pracy jako główna księgowa. Mimo tego, że niezdolności do pracy wywołane były schorzeniem o tej samej jednostce chorobowej, to przerwa pomiędzy tymi niezdolnościami wynosi 66 dni.

Wobec powyższego Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.